

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB29 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB29 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 3.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb29-txt-shoot-n76.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB29:76

#

Mit offentlige Livs Collision.

Den Collision, som er mit offentlige Livs, opleves vistnok saare sjeldent; og forstaaet af Samtidige tør jeg da ikke vente [at blive] dertil er mit Liv lagt meget for høit an. Ja, meget for høit. Dette erindrer mig om afdøde Biskop M. Det er dog afskyeligt, han stadsede et heelt Liv igjennem som den dybe christelige Alvor – og den Indvending han oprigtigt har gjort mig, var, at Mit var for høit – og derpaa deeltog han endog selv i Lurvethedens Lumpenhed mod mig.

Min Collision er denne. I et lille Land, i smaae Forhold lever et Msk, udrustet med overordentlige Evner, begunstiget ved Uafhængighed, med sjelden Gave til at vinde de enkelte Msk. for sig.

Saa begynder han at arbeide. Hans første Præstation er i Grunden nok, Alt er vundet, Alt aabner sig for ham eller maa bøie sig for ham.

Men nu fremkommer Collisionen saaledes: dette Msk. er baade for tungsindig og for religieus til at ville gjøre Lykke i denne [Verden.] Fremdeles elsker han Idealerne og de sande Herlige, som have levet, for høit til at ville tillade en Kjøbstads-Forgudelse.

Saa støder han, bestandig efter den roligste og meest indviede Overveielse, fra, og nu bliver Kjøbstaden mere og mere rasende over – hans Stolthed, Hovmod
o: s: v:

De Færre, som dog have Forudsætninger til at kunne see det Ædle i hans Adfærd, ere misundelige paa ham, og benytte sig derfor af at han saaledes skaber sig selv Vanskelighederne, at han hidser Middelmaadigheden mod sig, Middelmaadigheden der naturligviis kun kan forstaae det enten som Galskab eller som Hovmod, at En – ikke værger sig mod Nedsættelse, men værger sig mod jublende Ophøielse, Noget som dog for Satan Enhver maa være kisteglad ved.

Dette er Collisionen. Mynsters mangeaarige lurvede, lumpne Xstds-Forkyndelse, der har sat Forgyldning paa Middelmaadigheden, har naturligviis bidraget til, at der i Danmark er vel ikke eet eneste Msk, som jo er i Middelmaadighedens Vold.

Dette er Collisionen. Min Løn i denne Verden er Lidelsen. I en anden Verden venter jeg den Løn, at naar jeg engang skal see de Herlige, at disse da ville

a Anm Og at en Efterverden vil give sig Skin af at forstaae mig, er naturligviis Galimathias, thi i Samtidighed vilde denne Eftertid handle ligesom Samtiden.

indrømme mig, at jeg har været redelig mod dem, at jeg ikke har benyttet mig af Kjøbstaden til at tillyve mig hvad der tilhører dem.

Saaledes mener jeg, at jeg maaskee ikke vil komme til at ligge, som Biskop M. ønsker det, i min Grav som en ærlig Mand - thi denne Anerkjendelse af Samtiden venter jeg ikke^D. Men jeg venter, at det vil blive Dommen over mig blandt hine Herlige.

Og siden jeg er kommet til at tænke paa dette Ønske af Biskop M., saa lad mig tilføie en Bemærkning desangaaende. Hans »Erindringer« ender omtrent med dette Ønske. Det ligner ham. Han var dog i en vis Forstand en Bedrager i det Store. Saaledes er denne sidste Uforskammethed ogsaa i sin Orden. Mig synes, at naar man efter den Maalestok som han har besviget de Herlige ved falsk at nyde et heelt Liv igjennem Anseelse som var han en af de Herlige - mig synes, at saa burde man ikke være saa ubeskeden at ønske at ligge som en ærlig Mand i sin Grav, men være taknemlig at det holdt, saa længe man levede.

b Anm Dette vil sige, jeg venter ikke at Samtiden skal forstaae, i hvilken Grad jeg har været ærlig og redelig mod de Herlige - thi forresten er Sigtelse for Uærlighed ikke just hvad jeg har været Gjenstand for qua Forfatter.